

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Szlufik

Ławnicy: Krystyna Kruzel, Agata Kubacka

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r. we W.

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) Spółka z o.o. we W.

o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu

I. oddała powództwo;

II. odstępuje od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka M. K. (1) pozwem wniesionym w dniu 16 maja 2016 r. (data nadania k. 20) domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. kwoty 3.917,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2008 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego zgodnie ze spisem określonym w art. 109 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w okresie od dnia 13 czerwca 2006 r. do dnia 12 czerwca 2007 r. była zatrudniona u strony pozwanej - jako agencji pracy tymczasowej - na warunkach określonych w art. 7 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych.

Podaje, że strona pozwana zawarła umowę z pracodawcą – użytkownikiem, przedsiębiorstwem (...) S.A. z siedzibą w W., której przedmiotem było wyszukiwanie i przedstawienie przez agencję do czasowej dyspozycji użytkownika i na okres ustalony – osób posiadających kwalifikacje oraz spełniających wymagania, które każdorazowo określone były w treści zlecenia, w celu wykonywania przez te osoby pracy wskazanej przez użytkownika.

Powódka podała, że w zgodnie z umową o pracę tymczasową, za pracę na stanowisku operatora produkcji otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 6 zł brutto za godzinę. Norma czasu pracy wynosiła dobowo 8 godzin oraz 40 godzin tygodniowo i była ona wykonywana w systemie tryzmiannowym. Powódka zwróciła uwagę, że w tym samym okresie wynagrodzenie pracowników zatrudnionych przez tego samego pracodawcę na podobnym lub takim samym stanowisku pracy wynosiło 10,71 zł brutto za godzinę pracy, co wynika z pisma Prezesa Spółki (...) S.A. T. R. z dnia 26 marca 2007 r., które było skierowane do wszystkich pracowników. Wskazał on w nim, że minimalne wynagrodzenie w firmie wynosi 1.800,00 zł. Natomiast z informacji sporządzonej na zapytanie wystosowane przez organizację

związkowe z dnia 28 listopada 2007 r., M. D. Personalny w Spółce (...) S.A. wskazał, iż średnia płaca całkowita operatora produkcji w roku 2006 wynosiła 2.071, 73 zł, a w okresie styczeń – czerwiec 2007 r. - 2.028, 92 zł.

Powódka zarzuciła, że nie otrzymywała również wypłacanego innym pracownikom dodatku za pracę w warunkach szkodliwych tj. w hałasie, o którym mowa w § 8 pkt 2a Regulaminu (...) S.A. Wskazała, że świadczyła pracę mniej korzystnie w stosunku do innych pracowników, również dlatego, że nie korzystała z prania odzieży roboczej. Koszt jednorazowego prania odzieży roboczej (spodni i bluzy roboczej) wynosił 3,80 zł, przy czym pracodawca wypłacał jedynie 10 zł na cały miesiąc.

Powódka podniosła, że powyższe zarzuty znajdują potwierdzenie w protokole kontroli Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu w R..

Powódka podała, że w dniu 28 marca 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku w sprawie o sygn. akt IV2 P 182/08 zasądził od strony pozwanej (...) Spółka z o.o. we W. na jej rzecz kwotę 3.916, 26 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 lutego 2008 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r. uchylił w/w wyrok Sądu Rejonowego. Z kolei wyrok Sądu Okręgowego został w dniu 5 marca 2013 r. uchylony przez Sąd Najwyższy, który w uzasadnieniu wskazał na błędy proceduralne Sądu zarówno I i II instancji.

Strona pozwana (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska w sprawie strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia, w związku z faktem, że powódka wniosła pozew do Sądu Rejonowego we Wrocławiu w dniu 16 maja 2016 r., a zatem po upływie prawie 9 lat od dnia wymagalności ewentualnego roszczenia. Pozwana zwróciła uwagę, że zgodnie z art. 291 § 1 k.p., roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jako termin wymagalności dochodzonego roszczenia wskazano w pozwie dzień 1 lutego 2008 r. a zatem żądanie powódki uległo całkowitemu przedawnieniu.

Strona pozwana przyznała, że w przedmiotowej sprawie toczyło się postępowanie między tymi samymi podmiotami, którego przedmiotem było tożsame roszczenie, tj. o zapłatę odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu, nad którym ostatecznie pochylił się Sąd Najwyższy.

Dalej wyjaśniła, że dochodzone przez powódkę roszczenie uległo przedawnieniu i jako takie powinno zostać oddalone, ponieważ postępowanie sądowe, które toczyło się uprzednio pomiędzy stronami nie doprowadziło do skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia w myśl art. 123 § 1 k.c., bowiem skutek ten nie nastąpił właśnie ze względu na umorzenie tamtego postępowania – z uwagi na treść art. 182 § 2 k.p.c.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nie uwzględnienia zarzutu przedawnienia, pozwana Spółka podniosła, że twierdzenia pozwu są sformułowane bardzo ogólnikowo. Ponadto, z dowodów przedstawionych przez powódkę nie wynika, aby (...) S.A. w okresie zatrudnienia powódki i w okresie skierowania jej do pracy zatrudniała bezpośrednio pracowników na takim samym stanowisku, a powódka była traktowana mniej korzystnie w zakresie warunków pracy i innych warunków zatrudnienia niż pracownicy zatrudnieni bezpośrednio przez pracodawcę użytkownika.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona u strony pozwanej (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. (poprzednia nazwa firmy: (...) Spółka z o.o. we W.) będącej agencją pracy tymczasowej, w okresie od dnia 13 czerwca 2006 r. do dnia 12 czerwca 2007 r.

na stanowisku pracownika produkcyjnego – operatora produkcji w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem 6 zł brutto za godzinę.

Powódka wykonywała pracę na rzecz pracodawcy użytkownika Spółki (...) S.A. Za cały okres zatrudnienia u strony pozwanej powódka uzyskała wynagrodzenie w łącznej kwocie 11.522,29 zł, czyli 51,67zł za jeden dzień.

Zgodnie z umową o pracę tymczasową, wynagrodzenie było wypłacane powódce do 10-tego dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego.

Dowód: - akta osobowe powódki, w tym: świadectwo pracy z dnia 12.06.2007 r., umowa o pracę tymczasową z dnia 12.06.2006 r.,

- zaświadczenie o wynagrodzeniu powódki z dnia 8.09.2016 r. k.30.

Pozwem złożonym w tutejszym Sądzie w dniu 03 marca 2008 r. powódka M. K. (1) oraz M. K. (2) domagali się zasądzenia od strony pozwanej, na rzecz każdego z nich kwoty po 12.449,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu (sygn. akt IV2 P 182/08).

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zawiesił postępowanie w sprawie w trybie art. 178 k.p.c., na zgodny wniosek stron.

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2011 r. tut. Sąd Rejonowy na podstawie art. 180 § 1 k.p.c. podjął zawieszony postępowanie, pomimo braku wniosku stron o podjęcie zawieszonego postępowania.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 3.916,26 zł (trzy tysiące dziewięćset szesnaście złotych dwadzieścia sześć groszy) brutto z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lutego 2008r. do dnia zapłaty, a na rzecz M. K. (2) odszkodowanie w kwocie 3.782,27 zł (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia siedem groszy) brutto z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lutego 2008r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd umorzył postępowanie wobec ograniczonych powództw.

Od powyższego wyroku strona pozwana złożyła apelację. Strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 180 § 1 k.p.c. oraz art. 181 pkt 2 i art. 182 § 1 k.p.c. w zw. z art. 178 k.p.c. polegającego na podjęciu z urzędu postępowania zawieszonego na zgodny wniosek stron postanowieniem z dnia 12 listopada 2008 r., zamiast jego umorzenia ze względu na niezłożenie przez żadną ze stron wniosku o podjęcie postępowania w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Pozwana zarzuciła również naruszenie art. 16 ust. 1 w zw. z art. 15 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych w zw. z art. 18^{3c} § 1- § 3 i art. 18^{3d} k.p., przez zasądzenie na rzecz powodów odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu, w sytuacji, gdy wobec powodów powyższa zasada nie została naruszona.

W związku z powyższym, strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz umorzenie postępowania i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej Spółki zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji zgodnie z obowiązującymi przepisami, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w poszczególnych częściach poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej Spółki zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej Spółki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 marca 2012 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy uznał, iż trafny jest zarzut apelacji, że Sąd Rejonowy wydał wyrok w sprawie niedojrzałej do merytorycznego rozstrzygnięcia.

Strona pozwana wniosła zażalenie na uchylene wyroku Sądu I instancji przez Sąd Okręgowy.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu powyższego zażalenia postanowieniem z dnia 5 marca 2013 r. uchylił zaskarżony wyrok Sądu II instancji i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu swego postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron może być podjęte tylko wtedy gdy wniosek o takie podjęcie złoży jedna ze stron. Wynika to z art. 181 pkt 2 k.p.c. Przepisy nie przewidują możliwości podjęcia postępowania zawieszonego na podstawie art. 178 k.p.c. przez Sąd z urzędu. Zgodnie z art. 182 § 1 Sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Strony w niniejszej sprawie nie złożyły takiego wniosku. Postępowanie zostało podjęte z urzędu przez Sąd Rejonowy, do czego nie było żadnych postaw prawnych. Użyte w art. 182 § 1 k.p.c. słowo „umarza” oznacza, że Sąd musi wydać postanowienie o umorzeniu zawieszonego postępowania jeżeli została spełniona wskazana w nim przesłanka tj. nie zgłoszono wniosku o podjęcie w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu.

Sąd Najwyższy stwierdził nadto, że skoro w postępowaniu przed Sądem Rejonowym zaszła przyczyna do umorzenia postępowania po myśli art. 182 § 1 k.p.c. to nie wystąpiły przesłanki procesowe do wydania przez Sąd II instancji wyroku kasatoryjnego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy wyrokiem z dnia 16 maja 2013r., sygn. akt VII Pa 124/13, uchylił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 marca 2012r. (sygn. akt IV 2 P 182/08) i postępowanie w sprawie umorzył oraz odstąpił od obciążenia powodów kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w postępowaniu apelacyjnym i zażaleniowym. Sąd Okręgowy - w świetle rozważań Sądu Najwyższego - wskazał, iż apelacja strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 marca 2012r. była uzasadniona w zakresie naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 180 § 1 k.p.c.

Dowód: - akta sprawy tut. Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt IV 2 P 182/08, w szczególności wyrok z dnia 28 marca 2012 r .,

wyr ok Sądu Okręgowego we Wrocławiu VII Wydział Pracy : z dnia 19 lipca 2012r. sygn. akt Pa 181/12(również w aktach sprawy k. 46 do 57), z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt VI I Pa 124/13 (również w aktach sprawy k. 58 do 63); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05 marca 2013r., sygn. akt II PZ 43/12(również w aktach sprawy k. 55 do 57).

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie pozwu jako przedawnione podlegało oddaleniu w całości.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym przede wszystkim na dokumentacji zawartej w aktach osobowych powódki, zaświadczeniu o wynagrodzeniu z dnia 08 września 2016r. oraz na treści wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2012 r., sygn. akt IV2 P 182/08 oraz na treści wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu VII Wydział Pracy z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt VII Pa 124/13 wraz z uzasadnieniem.

Na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r. Sąd postanowił pominąć dowód z zeznań świadków: T. R., P. M., A. K., W. B., J. M., A. W. oraz E. O. jako zbędny dla wyjaśnienia istoty sporu oraz pominąć dowód z przesłuchania stron, albowiem za trafny i uzasadniony należało uznać podniesiony przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew zarzut przedawnienia się roszczenia powódki.

Na podstawie przepisu art. 291 § 1 k.p. roszczenia za stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Istotą przedawnienia jest to, że po upływie określonego czasu roszczenia nie można już dochodzić.

W ramach wytoczonego powództwa powódka M. K. (1) domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółka z o.o. we W. kwoty 3.917,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 lutego 2008 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu. Jako datę wymagalności roszczenia powódka wskazała dzień 1 lutego 2008 r.

W tym miejscu Sąd jednak zważył, iż skoro powódka pracowała u strony pozwanej od 13 czerwca 2006r. do 12 czerwca 2007r. oraz zgodnie z umową o pracę tymczasową, wynagrodzenie było wypłacane powódce do 10-tego dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego, to jej roszczenie o zapłatę odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu stało się wymagalne najpóźniej z dniem 11 lipca 2007r., bowiem ostatnie dyskryminujące – zdaniem powódki – wynagrodzenie zostało jej wypłacone za miesiąc czerwiec 2007r.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z treści orzeczenia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2012 r. (sygn. akt IV 2 P 182/08) wynika, że już wcześniej – gdyż pozwem z dnia 03 marca 2008 r. - powódka wystąpiła z tożsamym żądaniem w zakresie odszkodowania z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu. W wyniku kontroli instancyjnej sprawa ta trafiła ostatecznie do Sądu Najwyższego, który postanowieniem z dnia 05.03.2013r. stwierdził, że postępowanie toczące się przed Sądem Rejonowym, sygn. akt IV 2 P 182/08, nie powinno być zostać podjęte przez ten Sąd z urzędu, lecz winno podlegać umorzeniu zgodnie z art. 182 § 1 k.p.c., skoro żadna ze stron nie zgłosiła wniosku o jego podjęcie w ciągu roku od daty zawieszenia na zgodny wniosek stron.

W konsekwencji wydanego przez Sąd Najwyższy postanowienia z dnia 05 marca 2013r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy wyrokiem z dnia 16 maja 2013r., sygn. akt VII Pa 124/13 uchylił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 marca 2012r. (sygn. akt IV 2 P 182/08) i umorzył postępowanie w sprawie.

W niniejszej sprawie, strona pozwana, zdaniem Sądu trafnie zarzuciła, iż zgodnie z art. 182 §2 k.p.c., na skutek umorzenia postępowania zawieszono w sprawie o sygn. akt IV 2 P 182/08, pozew wniesiony w tamtej sprawie w dniu 03 marca 2008r. nie wywołał skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia powódki oraz nie wywołał skutków prawnych, o których stanowi art. 124 k.c.

W myśl art. 123 k.c. w zw. z art. 300 k.p., bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozstrzygania sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą bezpośrednio w celu jej dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia,
- 3) przez wszczęcie mediacji.

W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed Sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed Sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Zgodnie zaś z treścią art. 182 § 2 k.p.c. umorzenie postępowania zawieszono w pierwszej instancji nie pozbawia powoda prawa ponownego wytoczenia powództwa, jednakże poprzedni pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Jak wskazuje się w judykaturze umorzenie postępowania zawieszono w I instancji powoduje, że wniesiony pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Zniweczone zostają wówczas wszelkie skutki materialnoprawne związane z wytoczeniem powództwa, takie jak przerwa biegu przedawnienia, która wywołana jego wniesieniem zostaje uchylona wskutek umorzenia zawieszono postępowania. Uchylenie wszelkich skutków związanych z wytoczeniem powództwa wywołuje bezskuteczność również nieprawomocnych

orzeczeń wydanych w umorzonym postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1969 r., sygn. akt II CZ 94/69, opubl. Biul. SN 1970, nr 1 poz. 5).

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 182 §2 k.p.c. zobligowany był do stwierdzenia, że podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia powódki okazał się być w pełni uzasadniony. Należy w całości podzielić wywody strony pozwanej przedstawione w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew z dnia 19 września 2016 r. Nie zachodzą żadne podstawy prawne, które pozwalałyby przyjąć, że pozew złożony przez powódkę w sprawie o sygn. akt IV 2 P 182/08, wobec umorzenia tego postępowania, które było uprzednio zawieszony, wywołał skutek jaki ustawa wiąże z jego wniesieniem, a więc przerwał bieg terminu przedawnienia. W okolicznościach niniejszej sprawy, dochodzone roszczenie należało uznać za przedawnione ze wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami, skoro powództwo zostało wytoczone po upływie trzyletniego terminu przedawnienia (tj. w dniu 19 maja 2016 r., a roszczenia powódki stały się wymagalne już w dniu 11.07.2007r.).

Należy zwrócić uwagę, że przepis art. 182 § 2 k.p.c. ma moc powszechnie obowiązującą, nie został wyeliminowany z porządku prawnego (np. na skutek stwierdzenia jego niekonstytucyjności), a zatem jako obowiązujący przepis prawa powinien znaleźć zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy. Podobnie, jak Sąd Najwyższy w cytowanym już postanowieniu z dnia 05 marca 2013r. wskazał, iż użyte w art. 182 § 1 k.p.c. słowo „umarza” oznacza, że Sąd musi wydać postanowienie o umorzeniu zawieszony postępowania jeżeli została spełniona wskazana w nim przesłanka tj. nie zgłoszono wniosku o podjęcie w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu.

Dodatkowo wyjaśnić należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uwzględnić wniosek pełnomocnika powódki, w zakresie niezastosowania instytucji przedawnienia z uwagi na zasady współzycia społecznego, bowiem powódka od początku procesu była reprezentowana przez pełnomocnika dysponującego fachową wiedzą prawną, a zatem powinna zostać przez tego pełnomocnika pouczona o treści art. 182 § 2 k.p.c. i skutkach z niego wynikających - czyli o tym, że w sytuacji podniesienia przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia, Sąd będzie musiał zastosować art. 182 §2 k.p.c. i uwzględnić zarzut przedawnienia.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku i oddalił powództwo jako przedawnione.

W punkcie II wyroku Sąd, na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpił od obciążenia powódki kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej. W ocenie bowiem Sądu, całokształt okoliczności niniejszej sprawy przemawiał za zastosowaniem wobec powódki tego przepisu, stanowiącego, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Jak wskazuje się w judykaturze, skorzystanie przez Sąd z przepisu art. 102 k.p.c. w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym Sądu orzekającego i tylko do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Zatem ustalenie czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", o których mowa w art. 102 k.p.c., ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie Sądu (vide: post. SN z 26.01.2007r., V CSK 292/06, Lex nr 232807).

Zastosowanie przez Sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstąpienie od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, LEX nr 7379).

Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej właśnie z uwagi na zasady współzycia społecznego i specyficzne okoliczności niniejszej sprawy.

W pkt III wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powódka jako pracownik była zwolniona od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r. poz. 623).

Dla tych motywów orzeczono jak w sentencji wyroku.